

Med Hensyn til Vdringsforslag Nr. 16 gjorde den højtærede Minister den Bemærkning, at det formentlig ikke er stemmende med den gældende Lovgivning, at et Bo har Ret til at drive Næring. Jeg skal dog bemærke derom, at der i alle Tilfælde ved en Højesteretsdom — fra Slutningen af 70'erne, tror jeg — er statueret, at Boer have en vis begrænset Ret til at fortsætte Næringen. Det gjaldt om et Konkursbo, og der var der Spørgsmaal, om et Konkursbo havde denne Ret, og jeg vil antage, at det samme vilde statueret for et Dødsbos Bedkommende. — Men i alle Tilfælde er det klart nok, at Bestemmelsen kun medfører, at for saa vidt Boet driver Forretningen inden for de i Lovgivningen satte Grænser, skal det være skattepligtigt, og det kan den højtærede Minister vist ikke have noget imod, saa meget mere, som han selv erkender, at der i Næringskommissionens Forslag og i det af Ministeren fremsatte Forslag om en ny Næringslov netop er foreslaaet noget lignende, at Boer skulle have en vis Ret under visse Forudsætninger.

I øvrigt skal jeg med Hensyn til hele den almindelige Betragtning af Stattelovgivningens Principper, som den højtærede Minister gjorde gældende, tillade mig at bemærke, at det ganske vist forholder sig saa, at den gældende Lovgivning gaar ud fra, at de kommunale Byrder skulle bæres af dem, der bo i Kommunerne, at det altsaa netop gælder om, at ikke andre end disse skulle deltage i Udredelsen af Kommunens Byrder. Men det er netop det, man finder, er en Mangel ved den gældende Lovgivning, og jeg kan derfor slet ikke være enig med den ærede Minister, naar han sagde, at der her var Tale om Brud paa visse Principper. Der er i alt Fald jo nærmest Tale om et Tillæg til, en nærmere Udførelse af visse Synspunkter og i alle Tilfælde kun om at indføre et Supplement til, hvad der gælder, og et saadant Supplement, som jeg tror, alle ere enige om, man bør have frem. Det er egentlig talt det, som er det vigtigste ved hele denne Sag, at man kommer ind paa at faa ny Skatteobjekter for Kommunerne derigennem, at man kan beskaffe visse Forretninger og Næringer, som ikke hidtil have kunnet beskattes i vedkommende Kommuner. Dersom det nu skulde vise sig, at det er vanskeligt at gennemføre den mellemkommunale Bestatning — og jeg maa maaste i Parentes bemærke, at det forekommer mig, at Stemningen gennemgaaende overalt mindre og mindre er for at faa den mellemkommunale Bestatning gennemført, idet man ikke længere har den

samme Overtro, som man tidligere havde, paa, at det var det eneste saliggørende — jeg siger, dersom det skulde forholde sig saaledes, at en Lov om den mellemkommunale Bestatnings Gennemførelse ikke nu havde saa stor Tilslutning som tidligere, vil jeg tillade mig at henstille til den højtærede Minister, om han ikke skulde finde det formaalstjenligt i næste Samling at fremlætte et Forslag, som skulde gaa ud paa midlertidig at raade Bod paa de Ulemper, hvorunder Kommunerne særlig lide derved, at de ikke kunne faa Stat af visse Næringer, som drives der. Det skulde altsaa være en Slags Næringsstatelov, ikke en saadan Næringsbestatning, som vi affastede ved Loven af 1863 — thi den var ganske vist tjenlig til at affastnes —, men derimod en anden Næringsbestatning, som meget vel kunde indføres, og som gik ud paa, at Kommunerne skulde have Ret til at lægge en vis Næringsafgift paa Forretninger i Byen, hvis Ighendehaver ikke svarede personlig Kommuneskat til samme Kommune, ligegyldigt saa, om det er et Aktieselskab, der driver den, eller et andet Selskab med begrænset Ansvar eller Personer, der bo uden for Kommunen eller paa anden Maade ikke ere blevne belagte i Udredelsen af denne Kommunes Byrder.

Jeg vil gerne begrænse mig saa meget som muligt, og jeg skal derfor kun bemærke, at jeg ganske henholder mig til, hvad den højtærede Minister bemærkede om Umuligheden af at faa Tiender ind under de Synspunkter, her er Spørgsmaal om. Skulde man tage Tiender med ved den mellemkommunale Skattefordeling, maatte man nødvendigvis ogsaa tage saadanne Indtægter med som Prioritetsrenter. I hvilken Grad saadanne Indtægter som Tiender, Arveskæftafgifter og deslige ere analoge med Prioritetsrenter skal jeg tillade mig at give det høje Ting et Eksempel paa ved at meddele et mig bekendt Forhold, hvor der ved Salg af Bøndergods blev paalagt Gaardene en Arveskæftafgift med den Bestemmelse, at efter et vist Aaremaal skulde denne Arveskæftafgift omdannes til en Prioritet, hvis den ikke var bleven udbetalt. Dersom man altsaa vilde indføre den Regel, at Arveskæftafgift skulde være noget, hvoraf der skulde svares Skat til vedkommende Kommune, hvor Gaarden laa, vilde Forholdet blive dette, at de vedkommende Kommuner i de 20 Aar, i hvilke Arveskæftforholdet bestod paa den Maade, skulde have Afgift; men at de derimod ikke længere skulde have den, naar der i Stedet for den var sat en ganske dertil svarende Prioritet. Det vilde jo være ganske urimeligt.